

[Aksel Møller.]

hans nådige gavmildhed, at dens provenu nu kan bruges til nedsættelse.

Nej, hvad vi skal sammenligne, er forrige års udskrivningslov med dette forslag, og foretager vi den sammenligning, er det betydeligt mindre tal, nedsættelserne omfatter, og betydeligt større tal, forhøjelserne fører til.

Jeg skal i denne forbindelse lade være med at gå nøjere ind på et andet synspunkt. Den højtærede finansminister har vist selv antydnet, at forudsætningerne for, at den enkelte overhovedet kan mærke nedgangen efter skatteforslaget, er, at han ikke har haft nogen indkomststigning i kalenderåret 1948. Det er så sandt, som det er sagt, og det vil sige, at den egentlige sammenligning, hvis vi ville finde skattebyrden fra i fjor og den skattebyrde, der nu skal pålægges os, ville kræve, at vi forhøjede indkomsterne for indeværende år i vore beregninger med den stigning, som inflationen, pristalssøgningen, har tilvejebragt. Så først ville vi virkelig kunne konstatere, hvor lidt dette forslag betyder med hensyn til nedsættelse af skattetrykket på den danske befolkning.

Vi må altså principielt holde for, at forrige års tillægsskat ikke kan indregnes i udskrivningsloven for i år. Ønsker ministeren en tillægsskat, og kan han motivere den med finansiell nødvendighed, så må han senere komme med et særligt forslag derom, og så må det tages under overvejelse ud fra de argumenter, som til den tid foreligger for det. I øjeblikket foreligger der overhovedet hverken finansielle eller andre motiver, som skulle kunne bevirke, at den højtærede minister skulle kunne få de 35 mill. kr. bevilget også for 1949—50. Derfor er den naturligste måde at lempe de direkte skatters tryk på simpelthen den at lade være med at opkræve nogen tillægsskat, og hvis den tanke kan trænge igennem, så vil der alligevel være ca. 60 mill. kr. til disposition til en nedsættelse af skatten på de lavere indkomster, og hvis man kunne tænke sig at følge vore planer, som vi gentagne gange har givet udtryk for, om afvikling af tilskudsordningerne, er der et langt videre spillerum for skattelettelser. Hvilken form en omfattende nedsættelse burde få, er vi parat til at drøfte med den højtærede minister, og vi er ikke modstandere af, at der lempes mere på skatteskalaens lavere satser end på de højere, men vi føler os ingenlunde overbevist om, at den fremgangsmåde, den højtærede finansminister

her har foreslået for sine lempelser, er rimelig.

Ser man på de bilag, som ledsager lovforslaget, vil man lægge mærke til, at bilag 2 f. eks. viser, at for forsørgere med flere børn er nedsættelsen betydeligt mindre end den, der ydes for forsørgere uden børn. Dette forhold trænger, forekommer det os, til nærmere belysning og behandling.

Det kunne iøvrigt ikke falde mig ind at gå i rette med den højtærede minister i anledning af, at han har valgt at skyde de store skattetekniske problemer ud til en fremtidig behandling. Jeg håber som han, at det vil bevirke, at den behandling kan finde sted mindre præget af agitatoriske synspunkter. Må jeg dog gøre den indskudte bemærkning, at den højtærede minister sikkert vil give mig ret i, at de agitatoriske synspunkter, der mobiliseres, mobiliseres ikke ensidigt fra den side af salen, hvortil jeg hører. Den højtærede finansminister er ganske utvivlsomt drevet frem af en propaganda i disse uger, som også er udpræget agitatorisk i sin karakter. Men et enkelt problem bliver jeg nødt til at nævne i denne forbindelse, et af de problemer, som den højtærede minister vil skyde ud til en fremtidig behandling. Det er problemet om de kontante børnetilskud. Og når jeg føler mig nødsaget til at nævne dette problem, er det, fordi det efter vor opfattelse hører til i en større politisk sammenhæng og i en aktuel politisk sammenhæng og derfor ikke kan udskydes til en fjernere fremtid.

Når forslaget, som det ligger her, viser os, at en familie med en ansat indkomst på 4 000 kr. og med 2 børn kun får en skattelettelse på 18 kr., medens en ikke-forsøger med en tilsvarende indkomst får en skattelettelse på 79 kr., så sætter allerede disse tal hele denne sag på dagsordenen igen. Den højtærede minister kan nemlig med fuld ret sige, at det er umuligt at give en større skattelettelse for en familie med 2 børn og en ansat indkomst på 4 000 kr., fordi statsskatten i forvejen er såre beskeden, og at den derfor ikke er let at give yderligere nedsættelse på. Men det bekræfter blot, hvad vi gentagne gange har haft lejlighed til at sige, og hvad vi ikke tror den højtærede finansminister er uenig med os i, at en virkelig familiepølitik, altså en politik, hvorved samfundet letter byrderne for familier med børn og letter mere for de større familier end for de små, ikke kan gennemføres gennem børnefradragretten, men kun gennem en bevidst offentlig indsats, der bygger på kontant tilskud til hvert barn.